

Ta ansvar for brannvern

Antall landbruksbranner har økt kraftig de siste årene. Likevel har bare halvparten av forsikringskundene hos Gjensidige investert i brannalarm. Det bør få varselklokkene til å ringe i næringa. Tross store kampanjer og krav til varslingsanlegg, velger mange vekk denne investeringen. Forklaringene er mange.

Mange bønder har hørt om de tallrike falske alarmene, som har vært et problem for folk som har installert varslings-systemer. Stian Kjærnaasen fra Ringsaker fortalte hvordan det var å bli rammet av brann i gårsdagens Nationen. Han tok ikke alarmen alvorlig. – Jeg merket ikke at det brant og slo den derfor av. Falske alarmer er vi vant med, sa Kjærnaasen.

Rett etter at alarmen ble skrudd av, sto fjøset i full fyr. Kjærnaasen rakk å redde ut 26 melkekyr, men mistet 36 andre, samt hele driftsbygningen.

At alarmsystemene er trygge, og ikke løses ut feil, er en forutsetning for at bønder skal stole på dem. Kvalitet på anleggene er derfor en forutsetning.

I tillegg kommer det faktum at mange vet at det er langt til brannmannskaper. Når bønder i tillegg ofte jobber mye utenfor gården, synes de kanskje investeringen et brannvarslingsanlegg krever er for stor i forhold til nytten. Alarmen kan gå uten at noen har mulighet til å redde dyr eller hus.

Det er å ta store sjanser med liv og økonomiske verdier. Et

Oppsummert

For mange branner

1 Antall landbruksbranner har økt de siste åra.

Mangler varslingsanlegg

2 Likevel har bare halvparten av kundene til det største forsikringsselskapet for landbruket installert brannvarslingsanlegg.

Etterleve forskriftene

3 Investeringene som ligger i forebygging og alarmkjøp er uansett små i forhold til verdiene som kan gå tapt i brann.

sjansespill som næringa som helhet ikke bør tolerere.

Mange bønder sliter med gamle bygninger og utrygge el-anlegg. Mye er selvgjort på norske gårder, også med elektrisk utstyr. Her må bonden gå i seg sjøl og ta ansvar for egen og andres sikkerhet. Det finnes el-avtaler som gir hyppigere kontroller av det elektriske anlegget. Slikt forebyggende arbeid er både viktig og nødvendig. De økonomiske investeringene som ligger i forebygging og alarminvestering, er uansett små i forhold til verdiene som kan gå tapt i brann.

Riset bak speilet er Mattilsynets mulighet til kontroller og botelegging. Det bør bondene sørge for at ikke blir nødvendig.

av andre

Sprø?: Lars Peder Brekk.

FOTO: SCANPIX

Småsprø?

* «Landbruks- og matminister Lars Peder Brekk vurderer å innføre minstepriser på mat fordi han misliker at ribbe selges billig. Nå er det visst mer enn svoren som er blitt sprø.»

Dagens Næringslivs 2. leder.

Svarstad Haugland

* «Faren min skøyt jo ikke akkurat gullfuglen, for å si det sånn. Det ble vel heller kråka.»

Eplet harselerer med stammen.

Olav Svarstad Haugland spøker med sin mor underveis i kåringen av Norges morsomste student. Gjengitt av studentavisa Universitas.

morsomste student. Gjengitt av studentavisa Universitas.

morsomste student. Gjengitt av studentavisa Universitas.

Skoleseier I

* «Undersøkelsens viktigste budskap er at norsk skole er på rett vei. Svartmalingen er ikke lenger treffende. Hele utdanningssektoren kan suge til seg litt sårt tiltrengt optimisme og pågangsmot.»

Dagsavisen på lederplass.

Skoleseier II

* «Vi får håpe resultatene bidrar til senkede skuldrer og at norsk skole går til neste test, i 2012, med større selvtillit.»

Stein Aabø, kommentator i Dagbladet.

Skoleseier III

* «Det aller viktigste er at skolen fungerer for de aller svakest. Det er et dilemma hvordan ta vare på de flinkeste også, men jeg er mindre bekymret for dem. Jeg kjedet meg noe voldsomt på skolen, men fikk jo utviklingsmuligheter da jeg kom på universitetet.»

En tålmodig Hans Olav Lahlum, historiker og forfatter.

Glade jul

DAGENS GJEST

Fotografen Rune Johansen har tilegnet sin seneste fotobok til barna. Men er det de som trenger den mest?

En gang var det liv i jernbanerestauranten på Hamar. Den var Norges flotteste med et høyloftet tønnehvelv og veggdekorasjoner utført av teatermaler Jens Wang en gang i 1920-årene. Vi drakk noe varmt der mens vi ventet på onkler og tanter som kom med Oslo-toget. Utendørs hadde NSB, eller kanskje det var byen selv, kostet på seg et stort juletre som sammen med et musikkorps, ønsket byens tilreisende gjester velkommen. Julestemningen fortsatte ut i gatene med ekte grangirlandere som hang over hodet på travle mennesker. Byen hadde egen handelsstand, herunder flere bakere, slaktere, bokhandlere og andre spesialforretninger man den gang ikke kunne klare seg uten. Lenge før noen snakket om innlandshovedstaden og universitetsbyen Hamar kunne kjøpstaden skilte med en særegen og ekte urban kultur.

Med kamera har Rune Johansen krysset Norge på kryss og tvers. Uten noen bestemt plan, snarere har han latt seg drive med av egne innfall og andres anbefalinger. En rød stue på Finnskogen, et rimete stabbur i Tuddal, en nedlagt nærbutikk i Skjåk og julefeiring hjemme hos tante Sigrid, Ove og onkel Leif, et eller annet sted i Nord-Norge. Det er ikke all verdens tekst, det er bildene som skal tale. «Jeg så verken sisik eller spurv på neke som var så omstendelig satt opp langs inngangstunnelen til Storo Storsenter i Oslo», skriver han et sted. Egentlig helt overflødig. Ensomheten og tristheten i bildet roper mot deg.

Du kan lese boken som du vil. Visst er den en folkelivsskildring fra Norge på 2000-tallet. Men personlig oppfatter jeg bildene som verdiladete og politiske. Motivene kan synes tilfeldige, men er både villet, utvalgt og tankevekkende satt sammen. De formidler en nærhet og en autenticitet du kjenner igjen, enten som et minne eller som en fortsatt virkelighet. Glade jul er en bok om hva som egentlig betyr noe for oss mennesker, når det kommer til stykket. Derfor sitter Jan Storberget

Sjur Harby

Sjur Harby er arkeolog og skribent

ensom på sengen i sin stue og ser mot fotografen, lysår unna Facebooks vennehysteri. Han er hjemme. Hjemme hos seg selv på Hytjansstorpet langt inne på Finnskogen. Bak ham på veggen henger et brodert bilde med teksten «Gud Sign Heimen Vår». Jan feirer julen alene fordi han vil det. Ikke fordi han må. Jan feirer alltid julen alene. «En skal ikke reke til folk på selve julekvelden».

«Jula er barnas tid», skriver Rune Johansen innledningsvis, «og det er som barn man ser og opplever mest og sterkest». Selvfølgelig har han rett. Det er ikke det. Men jeg mener han burde tatt konsekvensen av sitt blikk, sin tanke og sine refleksjoner rundt barndommens jul. Han skulle ha dedikert denne boken til norske politikere og offentlig forvaltning, til matkjedenes eiere og landets teknokrater. Til alle dem som gjør Norge fattigere fordi originalitet, mangfold, tradisjon og avvik ikke er tilskrevet noen egenverdi.

Men kanskje er det nettopp derfor han til slutt endte opp med barna. Det er bare dem som kan gjøre en forskjell.

TIL POLITIKERE

«Johansen burde tatt konsekvensen av sitt blikk, og dedisert boken til norske politikere og offentlig forvaltning.»

Nationen arbeider etter Vær varsom-plakatens regler for god presseskikk. Den som mener seg rammet av urettmessig avisomtale bes ta kontakt med redaksjonen. Pressens Faglige Utvalg (PFU) er et klageorgan som behandler klager mot pressen i presseetiske spørsmål. PFU holder til i Oslo, tlf: 22 40 50 40. Epost: pfu@presse.no